

הטור של אלון בעיתון מרץ 2015

אנחנו חיים בתקופה בה "רוח הזמן" הנושבת במסדרונות השלטון, הכלכלה והתקשורת רואה כמובן מאליו ש"גדול הוא יפה". במשפחה, בעבודה, בזמן הפנוי שלנו אנחנו פועלים תחת מכבש של לחצים שמפציר בנו להרוויח יותר, לייצר יותר, לצרוך יותר, לגדול, להתחזק, לכבוש את השממה, להיאבק בסימני הגיל, לקצר מרחקים, להקטין שונויות, להידמות זה לזה. האם יש במאה ה-21 מקום לקהילות קטנות יחסית, ששמות דגש על האינטימיות ועל הסולידריות בין חבריהן? האם יש מקום להאיט, בחלקים מסוימים של חיינו האישיים והקהילתיים, את הקצב, את הצריכה, את היותר, המהר והעכשיו?

בתהליכי התכנון ארוך הטווח שאנחנו מקיימים כעת, בישובים ובמועצה האזורית על ארגוניה, יש לנו הזדמנות נפלאה לחשוב לעומק, ללא חשש, לגבי תקפותן של הנחות היסוד הללו. הצלחנו לקבל את תמיכת המדינה ולקבוע את גדול הישובים שלנו על 500 בתי אב. האם מכך יש לגזור מרוץ מהיר ליישום אפשרות זו? האם היתרונות הכלכליים והחברתיים שבוודאי טמונים בישוב גדול, הינם יעד קונקרטי להשגה בתוך שנים מעטות? האם אנו ערים לעומס שיוטל על החישוקים הקהילתיים של ישוב שמכפיל את עצמו שוב ושוב בתוך זמן קצר?

יש לנו שטחים חדשים של תעשייה, תעסוקה ומסחר שנרצה בוודאי לאכלס אותם, בשער הנגב ובשדרות. גם על כך אנחנו ניתן דעתנו בחודשים הבאים. האם כל הקודם זוכה? מה הן ההנחיות בהן נרסן את עצמנו במהלך התכנוני – כלכלי החשוב שמטרתו הגדלת הכנסות וגיוון בתעסוקה? כמה שטחים נייעד בלב המועצה עבור תעסוקה וכמה נשמור עבור מוסדות ציבור – חינוך, רווחה ותרבות? כמה פינות ירוקות, אגני טבע ושטחי בור ראוי לשמור למען בריאותם הנפשית של הנכדים והנינים שלנו?

הצמיחה הדמוגרפית ביישובינו כבר נותנת אותותיה; אנחנו מתכננים כעת את המענה הראוי לתלמידינו ההולכים ומתרבים בגילאי בית הספר היסודי. מהו החינוך שנרצה להעניק להם? האם נעמוד, גם בעידן פרוץ ודוהר לאחידות, דווקא בעידן כזה,

על יצירת זירה קהילתית חינוכית מאתגרת וייחודית? האם
נצליח לקיים מודל שמשלב את החינוך הפורמלי והחינוך
החברתי, במרכז ובישובים, כך שבנותינו ובנינו יגדלו להיות
מבוגרים מאושרים, יצירתיים ומוסריים גם בעומק המאה
העשרים ואחת?

חג פסח שמח,

אלון